

прѣдѣ черквѣ-тѣ и не оставахъ вѣрны-тѣ да влахѣтѣ; а на С-го са заканвахъ. че ше го убѣхѣтѣ и подкѣпихъ даже едного, агкѣ и дѣрзостенѣ юноша, кой-то да придекни Григоріа и да го прокоде съ ножь, нѣ Богѣ упази своего сажителя. По мѣжду Яріани-тѣ са повдигна мѣлава и выкове, цѣ-то какѣ да е, направили быхъ нѣкое зло, ако не вѣше дошѣлъ самѣ си царь-тѣ да възведе С-го Архїерея въ черквѣ-тѣ; а правовѣрны-тѣ народѣ, обрадованѣ всичкы славахъ Бога съ радостны сѣлзы, дѣто сѣдѣ толкосѣ години пакѣ си прїахъ свѣтѣхъ черквѣ, и еднотласно са молахъ на царѣ да постави на прѣстола Патріарха Григоріа Богослова. Нѣ С-тый, отслакналѣ вече отъ много-то колѣзни, неможѣше да стои срѣщѣ народно-то выканье и самѣ си велегласно да говори; зато пригласи едного клирика, кой-то изрече кѣмѣ народа сѣдѣжѣши-тѣ: О чада! сега е врѣмѣ да благодаримъ въ тройцѣ едному Богу, кой-то ни дарова своѣхъ-тѣ черквѣ; зато нека прославимъ нынѣ неговѣхъ-тѣ клѣгость, а за патріаршество-то, имаме врѣмѣ послѣ да тѣкмимъ.